

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 407/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť P. Ž., B., zastúpeného advokátom Mgr. V. Š., B. vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na primerané hmotné zabezpečenie podľa čl. 39 ods. 1 a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 9 So/35/2012-184 z 27. marca 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. Ž. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. júla 2013 doručená sťažnosť P. Ž., B. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na primerané hmotné zabezpečenie podľa čl. 39 ods. 1 a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 9 So/35/2012-184 z 27. marca 2013.

Z podania a jeho príloh vyplynulo, že manželka sťažovateľa požiadala 24. júna 2007 o priznanie invalidného dôchodku. Rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredia, B. (ďalej len „Sociálna poisťovňa), z 19. septembra 2007 jej dôchodok nebol priznaný, pretože nezískala potrebný počet rokov dôchodkového poistenia na nárok na invalidný dôchodok podľa § 72 ods. 1 písm. f) zákona č. 461/2003 o sociálnom poistení v znení platnom v čase rozhodovania o žiadosti (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“). Zmenovým rozhodnutím zo 4. marca 2009 Sociálna poisťovňa zamietla žiadosť navrhovateľky z rovnakých právnych dôvodov, na základe ďalšieho lekárskeho posudku však v ňom zmenila svoje predchádzajúce rozhodnutie v časti odôvodnenia. Návrhom z 29. októbra 2007 navrhovateľka žiadala o súdne preskúmanie rozhodnutia Sociálnej poisťovne z 19. septembra 2007 a návrhom zo 6. apríla 2009 žiadala preskúmať aj zmenové rozhodnutie zo 4. marca 2009. V priebehu konania navrhovateľka zomrela a do konania vstúpil ako jej právny nástupca v zmysle § 118 ods. 1 zákona o sociálnom poistení v spojení s § 107 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku sťažovateľ ako jej manžel. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozhodnutím č. k. 5 Sd/8/2008-147 zo 14. decembra 2011 potvrdil návrhom napadnuté rozhodnutia Sociálnej poisťovne a nepriznal účastníkom náhradu trov konania. Proti rozhodnutiu krajského súdu sa sťažovateľ odvolal. O opravnom prostriedku rozhodoval najvyšší súd, ktorý rozhodnutím č. k. 9 So/35/2012-184 z 27. marca 2013 potvrdil rozsudok krajského súdu, keďže ho považoval za vecne správny a súladný so zákonom.

Zákonodarca zákonom č. 449/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 449/2008 Z. z.“ alebo „zákon“), presnejšie, jeho ustanoveniami nachádzajúcimi sa v § 293ax, ktoré podľa čl. V tohto zákona nadobudli účinnosť 1. januára 2010, umožnil aj fyzickej osobe, t. j. poistencovi, ktorý v minulosti nemal nárok na invalidný dôchodok z dôvodu nezískania potrebného počtu rokov dôchodkového poistenia a ktorý nesplnil podmienky nároku

na starobný dôchodok alebo nebol mu priznaný predčasný starobný dôchodok, opätovne požiadať Sociálnu poisťovňu o priznanie invalidného dôchodku s tým, že po splnení podmienok nároku na invalidný dôchodok bude tento priznaný poistencovi odo dňa vzniku invalidity najskôr od 1. januára 2010.

V zmysle tejto zmeny bol priznaný invalidný dôchodok aj manželke sťažovateľa.

Sťažovateľ namieta nesprávny výklad § 72 zákona o sociálnom poistení odvolávajúc sa na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 39/2011 z 2. februára 2011, v ktorom ústavný súd odmietol vysloviť neústavnosť predmetného ustanovenia, keď konštatoval, že jeho neústavné následky možno odstrániť ústavne súladným výkladom v zmysle čl. 152 ods. 4 ústavy.

Sťažovateľ sa domnieva, že Sociálna poisťovňa aj súdy pochybili, keď *„ust. § 72 ods. 1 písm. f) zákona č. 461/2003 Z. z. aplikovali ústavne nesúladným spôsobom, čím manželke sťažovateľa upreli invalidný dôchodok, ktorý jej prináležal“*.

Sťažovateľ uvádza na podporu svojho tvrdenia o pochybení Sociálnej poisťovne a súdov tieto argumenty:

„Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. PL. ÚS 39/2011 skonštatoval možný nepriaznivý dosah ust. § 72 zákona č. 461/2003 Z. z. na práva garantované čl. 39 ods. 1 a čl. 55 ods. 1 Ústavy SR v dôsledku možnosti porušenia princípu zásluhovosti a ekvivalentnosti, vyslovil však, že týmto nepriaznivým následkom možno zamedziť ústavne súladným výkladom v zmysle čl. 152 ods. 4 Ústavy SR.

Manželka sťažovateľa bola zúčastnená na sociálnom poistení, a teda odvádzala poistné, celkovo 37 rokov. Z dôvodu, že v období, ktoré posudzovala Sociálna poisťovňa, jej chýbalo cca 2,5 roka, jej nebol priznaný invalidný dôchodok. Takáto aplikácia ust. § 72 zákona č. 461/2003 Z. z. je extrémne neústavná a porušujúca základné princípy sociálne orientovanej trhovej ekonomiky aj elementárnu spravodlivosť.

Sociálna poisťovňa, KS BA ani NS SR teda ust. § 72 zákona č. 461/2003 Z. z. aplikovali v rozpore s Ústavou SR tak, že od manželky sťažovateľa vyžadovali získanie doby

poistenia iba v posudzovanom období predchádzajúcom podaniu žiadosti o invalidný dôchodok, a nezohľadňovali celé obdobie trvania poistenia.

Uvedeným výkladom tak porušili právo manželky sťažovateľa garantované v čl. 39 ods. 1 Ústavy SR, ako aj právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1, 2 ústavy SR, ktorého súčasťou je aj právo na ústavne súladný výklad právnych predpisov.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyniesol tento nález:

„1. Najvyšší súd SR svojim rozsudkom zo dňa 27. 03. 2013, č. k. 9 So/35/2012-184 porušil základné práva sťažovateľa zaručené v čl. 39 ods. 1 a čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy SR.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. 03. 2013, č. k. 9 So/35/2012-184 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie,

3. Najvyšší súd SR je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania na účet jeho právneho zástupcu do dvoch týždňov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať aj takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 175/03).

Podľa čl. 39 ods. 1 ústavy občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podstatou námietok sťažovateľa sú tvrdenia o neústavnosti interpretácie ustanovenia § 72 ods. 1 písm. f) zákona o sociálnom poistení. Odvoláva sa pritom na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 39/2011 z 2. februára 2011.

Podľa § 70 ods. 1 zákona o sociálnom poistení má poistenec nárok na invalidný dôchodok, ak sa stal invalidný, získal počet rokov dôchodkového poistenia uvedený v § 72 a ku dňu vzniku invalidity nespĺňa podmienky nároku na starobný dôchodok alebo mu nebol priznaný predčasný starobný dôchodok.

Podľa § 72 ods. 1 písm. f) zákona o sociálnom poistení platného a účinného v čase, keď manželka sťažovateľa požiadala o priznanie invalidného dôchodku, je počet rokov dôchodkového poistenia na vznik nároku na invalidný dôchodok poistenca vo veku nad 28 rokov najmenej päť rokov.

Krajský súd, ktorý rozhodoval o návrhu manželky sťažovateľa o preskúmanie rozhodnutí Sociálnej poisťovne, preskúmané rozhodnutia potvrdil, keďže považoval z vykonaného dokazovania za preukázané, že navrhovateľka v rozhodujúcom období, t. j. v období do vzniku invalidity získala 2 roky a 37 dní dôchodkového poistenia, a nespĺnila tak druhú podmienku na priznanie invalidného dôchodku v zmysle ustanovenia § 70 ods. 1 zákona o sociálnom poistení. Najvyšší súd odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

Najvyšší súd sa vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľa takto:

«Navrhovateľ nespochybňoval, že jeho manželka ku dňu vzniku invalidity nespĺnila podmienku potrebnej doby 5 rokov dôchodkového poistenia v posledných desiatich rokoch pred vznikom invalidity, vyžadovanú ustanovením § 72 ods. 1 písm. f) zákona č. 461/2003 Z. z., v znení účinnom do 31. 12. 2009. Namietol, že Ústavný súd síce uznesením z 02. 02. 2011, č. PL. ÚS 39/2011-19, odmietol vysloviť neústavnosť predmetného ustanovenia, avšak nie z dôvodu, že by bolo v súlade s ústavou, ale z dôvodu, že jeho neústavné následky možno odstrániť ústavne súladným výkladom v zmysle čl. 152 ods. 4 ústavy.

Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (zákon č. 460/1991 Zb.) výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podľa § 72 ods. 1 písm. f) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2009 počet rokov dôchodkového poistenia na vznik nároku na invalidný dôchodok poistenca vo veku nad 28 rokov je najmenej päť rokov.

Počet rokov dôchodkového poistenia na vznik nároku na invalidný dôchodok sa podľa § 72 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2009 u poistenca vo veku nad 28 rokov zisťuje z posledných desiatich rokov pred vznikom invalidity.

Podľa § 109 ods. 1 písm. a) O. s. p. súd konanie preruší, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka vecí, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Ustanovenie § 72 ods. 1 písm. f) a ods.2 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2009 neumožňuje zisťovanie podmienky potrebnej doby dôchodkového poistenia z iného obdobia ako obdobia posledných desiatich rokov pred vznikom invalidity. Navrhovateľom požadované skúmanie podmienky potrebnej doby, teda z celého obdobia pred vznikom invalidity, by bolo v priamom rozpore s ustanovením zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v minulosti na ústavný súd podal návrh na začatie konania o súlade ustanovenia § 72 ods. 1 a 2 zák. č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2009 sústavou. Tento návrh ústavný súd uznesením sp. zn. PL. ÚS 39/2011-19 z 2. februára 2011 odmietol ako zjavne neopodstatnený. Vo svojom rozhodnutí uviedol: „... novela zákona o sociálnom poistení, na základe ktorej je pre výpočet dávky dôchodkového poistenia (vrátane invalidného dôchodku) rozhodné celé obdobie pred vznikom nároku na dávku, nielen doba posledných desiatich rokov, odstránila pochybnosti o ústavnej konformite navrhovateľom namietaných zákonných ustanovení; inak namietaná lehota 5 rokov prima facie bez ďalšieho ani nevykazovala znaky protiústavnosti tak, ako sa to opačne domnieval najvyšší súd, pretože jej posúdenie je posúdením kontextuálnym, ktoré sa dalo vyriešiť ústavno-súladným výkladom (čl. 152 ods. 4 ústavy) všetkých podmienok potrebných na vznik nároku na invalidný dôchodok. Novela zákona o sociálnom poistení vo svojich intertemporálnych ustanoveniach (§ 293ax) upravila aj otázky vzniku nároku na invalidný dôchodok alebo čiastočný invalidný dôchodok u osôb, ktoré nezískali invalidný dôchodok podľa právnej úpravy zákona o sociálnom poistení účinnej do 31. decembra 2009, a to tak, že „poistencovi, ktorému nevznikol nárok na invalidný dôchodok alebo čiastočný invalidný dôchodok podľa predpisov účinných pred 1. januárom 2010 z dôvodu nezískania potrebného počtu rokov dôchodkového poistenia a ktorý nesplnil podmienky nároku na starobný dôchodok alebo nebol mu priznaný predčasný starobný dôchodok, S. na jeho žiadosť znovu posúdi dlhodobo nepriaznivý zdravotný stav a rozhodne o nároku na invalidný dôchodok a o jeho sume podľa zákona účinného od 1. januára 2010“. Podľa ustanovenia § 293ax ods. 3 zákona o sociálnom poistení „počet rokov dôchodkového

poistenia na vznik nároku na invalidný dôchodok sa zisťuje z obdobia pred dňom, od ktorého bol určený vznik invalidity po 31. decembri 2009“. ... Citované ustanovenia novely zákona o sociálnom poistení umožňujú žalobkyni, rovnako aj iným osobám v obdobnej situácii, účinnú ochranu ňou označených práv opätovným posúdením novej žiadosti na základe platného a účinného zákona o sociálnom poistení. Pri posudzovaní novej žiadosti už bude žalovaná posudzovať počet rokov dôchodkového poistenia počas celého obdobia, od kedy žalobkyňa vstúpila na trh práce.

Pokiaľ ústavný súd návrh na vyslovenie nesúladu ustanovenia § 72 ods. 1 písm. f) a ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2009 odmietol ako zjavne neopodstatnený, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že zákonodarca zmenou úpravy od 01. 01. 2010 nedostatok odstránil, je všeobecný súd viazaný názorom, že ustanovenie § 72 ods. 1 písm. f) a ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2009 nemožno považovať za nesúladne s ústavou, keďže zákonodarca novelu zákona v ustanoveniach § 293ax zákona č. 461/2003 Z. z. s účinnosťou od 01. 01. 2010 poskytol navrhovateľke (v danom prípade manželovi navrhovateľky) účinnú ochranu opätovným posúdením novej žiadosti, pri ktorom sa počet rokov dôchodkového poistenia bude zisťovať z celého obdobia odo dňa vstupu na pracovný trh.

Z dávkového spisu odporkyne pritom vyplýva, že navrhovateľke bol na základe novej žiadosti invalidný dôchodok podľa § 293ax zákona č. 461/2003 Z. z. od 01. 01. 2010 priznaný.

Vzhľadom na uvedené dôvody aj odvolací súd považoval rozhodnutia odporkyne za súladné so zákonom, preto rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p.»

Ústavný súd k námietkam sťažovateľa vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru uvádza, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a

základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 80/05, III. ÚS 122/2010).

Vzhľadom na vymedzený rozsah možných zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov ústavný súd posúdil to, či rozsudok najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu je ústavne udržateľný, t. j. či nevykazuje znaky svojvôle, arbitrárnosti, či je náležite odôvodnený a či výklad práva všeobecným súdom nie je taký, že popiera účel a zmysel príslušných zákonných noriem (m. m. I. ÚS 23/2010).

Ústavný súd sa zaoberal námietkou sťažovateľa o ústavne nekonformnom výklade § 72 ods. 1 písm. f) v spojení s § 70 ods. 1 zákona o sociálnom poistení v znení platnom v čase rozhodovania o žiadosti manželky sťažovateľa o invalidný dôchodok. Námietka sťažovateľa smerovala proti konštatovaniu, že jeho manželka nespĺnila druhú nevyhnutnú podmienku na vznik nároku, a to potrebný počet rokov dôchodkového poistenia, ktorý sa zisťuje z obdobia pred vznikom invalidity a líši sa podľa veku poistenca, ktorý dosiahol v deň vzniku invalidity. V znení zákona o sociálnom poistení, ktorý bol účinný do 31. decembra 2009, sa počet rokov obdobia dôchodkového poistenia potrebný na vznik nároku na invalidný dôchodok poistenca, ktorý má viac ako 28 rokov, stanovil na najmenej päť rokov, pričom potrebný počet sa zisťoval z posledných desiatich rokov pred vznikom invalidity.

Všeobecné súdy posudzovali návrh sťažovateľky podľa § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorého v správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom konaní je v intenciách tohto ustanovenia (ako aj v intenciách čl. 46

ods. 2 ústavy) správny súd limitovaný vo svojich možnostiach súdneho prieskumu – stanoveným limitom je zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, bez možnosti preskúmavania vhodnosti, správnosti, primeranosti či prípadnej nespravodlivosti platnej a účinnej zákonnej úpravy. Najvyšší súd a krajský súd preskúmavali aplikáciu ustanovení § 70 ods. 1 a § 72 ods. 1 písm. f) zákona o Sociálnom poistení sociálnou poisťovňou, ktoré sú formulované jednoznačne, bez možnosti rozmanitého výkladu či voľnej úvahy. V ich zmysle bolo posúdenie počtu rokov dôchodkového poistenia jednoduchým úkonom zisťovania doby poistenia z posledných desiatich rokov pred vznikom invalidity, v tomto prípade v období od 1. júna 1997 do 1. júna 2007.

Sťažovateľom tvrdenú nespravodlivosť zákonnej úpravy odstránil zákonodarca zákonom č. 449/2008 Z. z., v ktorom sa jednoznačne vysporiadal aj s dátumom vzniku invalidity pre osoby, ktorým priznal vznik nároku. V ustanovení § 293ax zákona o sociálnom poistení je vznik nároku určený od 1. januára 2010 bez možnosti spätného stanovenia nároku na vznik invalidného dôchodku. V tomto zmysle bol priznaný invalidný dôchodok aj manželke sťažovateľa.

Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd pri posúdení a interpretácii príslušných ustanovení zákona o sociálnom poistení konal v medziach svojej právomoci. Vychádzajúc z konkrétnych faktov dospel k logickým záverom, ktoré sú celkom legitímne a právne akceptovateľné. Ústavný súd ďalej tiež poukazuje na skutočnosť, že postup a rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré vychádza z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

Preskúmaním napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu, ktorý by nemal oporu v zákone.

Vzhľadom na uvedené a s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie (i základného práva na súdnu ochranu) nie je právo na rozhodnutie v súlade

s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ako aj s poukazom na prezentované názory ústavného súdu vo vzťahu k námietkam sťažovateľa ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 39 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 9 So/35/2012-184 z 27. marca 2013 ústavný súd pripomína svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, IV. ÚS 396/08), súčasťou ktorej je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 39 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 39 ods. 1 ústavy by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, odmietol sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2013